

Nam Sơn Có Củ Ấu

Contents

Nam Sơn Có Củ Ấu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11: Chương Cuối	17

Nam Sơn Có Củ Ấu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngọt ngào, HE. Editor: Tuyết MạcCủ ấu trong truyện này từ chưa có củ ấu đến k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-son-co-cu-au>

1. Chương 1

Khu nhà ở nằm kế bên công viên, rèm cửa sổ được kéo ra, ánh trời chiều không có gì ngăn cản tràn vào khiến căn phòng sáng rực.

Chương Linh theo bản năng nhắm mắt lại, một lát sau lại chậm rãi mở ra.

Có mấy đôi tình nhân đi dạo trên sân cỏ của công viên, cảnh tượng gần bó át cả ánh mặt trời, cây phong

mùa thu xanh mướt, đẹp như trong bưu thiếp. Trên xích đu, hai nữ sinh mặc váy ca rô ngắn cùng ăn một que kem, cậu một miếng, tớ một miếng. Không cần thận chạm vào mũi nhau, hai người liền vui vẻ cười lớn.

Khỏe miệng của Chương Linh khê cong, cô thích nhìn những cảnh tượng như vậy.

Gian phòng rất yên tĩnh, âm thanh của điện thoại di động vang lên có vẻ trống trải mà vang dội, thậm chí còn có chút đáng sợ.

Chương Linh đưa di động lên tai, nhàn nhạt hỏi: “Cố Dĩnh, có chuyện gì vậy?” Màn đêm vừa buông xuống, cuộc sống rực rỡ về đêm của người đẹp Cố Dĩnh mới bắt đầu, từ trước đến nay cô ấy chưa bao giờ có thời gian nói chuyện phiếm.

Cố Dĩnh ở bên kia cười duyên: “Không có chuyện gì thì không thể gọi cho cậu à?”

Chương Linh không nói gì, im lặng chờ cô ấy nói tiếp.

“Được rồi, vào chuyện chính thôi, Kiều Viễn áo gấm về làng (công thành danh toại), hẹn mấy người chúng ta họp mặt, cậu có tới không?”

Bàn tay cầm điện thoại của Chương Linh bất giác run rẩy, lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi.

Cố Dĩnh tựa như nhìn thấy nét mặt và tâm trạng của cô, cất tiếng: “Tớ biết cậu xin nghỉ rất khó, không sao đâu, tớ chào hỏi giúp cậu là được rồi, dù sao Kiều Viễn và cậu cũng không thân lắm.”

Chương Linh dần bình tĩnh lại. Kiều Viễn là bạn trai của Tô Kỳ Kỳ, học trên họ hai khóa. Tô Kỳ Kỳ và Cố Dĩnh là đồng hương, khi học đại học thì cùng khóa nhưng khác khoa với hai cô. Năm năm trước, Kiều Viễn và Tô Kỳ Kỳ cùng nhau đến Tô Thành lập nghiệp. Bố của Tô Kỳ Kỳ là quan chức cao cấp ở đó, sớm đã trải thảm đỏ cho bọn họ rồi, có lẽ con đường sự nghiệp cũng không mấy gian nan.

Cô và Cố Dĩnh quyết định ở lại Bắc Kinh, trải qua năm năm phấn đấu rất gian khổ, nhưng tất cả đều đã qua rồi.

Bây giờ Chương Linh đang làm nhân viên phân tích chứng khoán cho một công ty đầu tư, tiền lương rất hậu hĩnh, phạm vi công việc là thị trường chứng khoán Mỹ bên kia đại dương. Vì lịch múi giờ, thời gian làm việc của cô hoàn toàn ngược lại với trong nước, việc này khiến Cố Dĩnh uy hiếp muốn tuyệt giao với cô rất nhiều lần, bởi nếu muốn gặp cô thì phải hẹn trước thật sớm.

Thật ra thì cổ phiếu A và thị trường chứng khoán B đều đã ổn định, đủ để cô múa bút vẩy mực. Chương Linh kiên trì “Sính ngoại”.

Cô yêu thích kiểu cuộc sống thời gian quay trở lại “ngày hôm qua”, giống như mọi thứ đều có thể sửa chữa, cũng đều có thể thay đổi, không hối hận, không tiếc nuối.

Ví dụ lúc sáng sớm mát mẻ, dân công sở thì bước đi như bay, còn cô lại yên tĩnh uống trà, thưởng thức bánh kem mới ra lò, sau đó chậm rãi về nhà, kéo lại rèm cửa, điềm nhiên đi vào giấc mộng.

Đây là một loại xa xỉ mà không ai có thể tưởng tượng nổi.

Tự rót cho mình một tách cà phê Grant. Grant là một loại cà phê của Đức, rót nước nóng vào giống như đang uống capuchino tại một quán cà phê bên Ý, lại ăn cùng mấy cái bánh đậu xanh đồng nghiệp đưa cho còn trong tủ lạnh.

Ngọt ngọt đắng đắng, đối lập như đời người.

Sáu giờ mười lăm phút, Chương Linh khóa cửa xuống lầu. Ngày mùa thu rất ngắn, trời đã bắt đầu tối.

Ra khỏi thang máy, một chiếc Audi A6 màu bạc chạy đến từ đường mòn chung cư.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ lúc hoàng hôn, rất tình cờ.

Hạ cửa sổ xe xuống, Hàn Hoàn Vũ nhẹ nhàng gật đầu với Chương Linh rồi đưa tay nhìn đồng hồ. “Đường bây giờ đang tắc, chúng ta ăn tối xong rồi đến công ty, hẳn là sẽ không quá chín giờ.”

Nghĩ đến việc xe của cô đã đưa đi bảo dưỡng, nghĩ đến việc cô uống cà phê thay cơm, lại nghĩ đến việc tắc đường, thời gian, lời mời như vậy thật sự không tìm được lý do nào để từ chối.

Cô mở cửa xe, thắt dây an toàn, nhìn đèn rực rỡ trong bóng chiều rồi tiện tay mở radio.

Giọng ca nồng nàn của Trương Tín Triết vang lên: anh hơi động lòng nhưng lại sợ ánh mắt của em, có một chút do dự như vậy, không thể tin được không kìm nén nổi tình cảm của mình...

Cô quay đầu nhìn về phía Hàn Hoàn Vũ. Anh nhướn mày, cong cong khóe miệng.

Khi Hàn Hoàn Vũ cười, ánh mắt rất dịu dàng, khóe miệng cong lên rất tao nhã.

Chương Linh thu mắt về.

2. Chương 2

Lúc đi xã giao, Hàn Hoàn Vũ hay nói đùa rằng Chương Linh là “quản gia” của anh. Chương Linh mỉm cười, không đỏ mặt, cũng không phản bác. Thực tế, cô đúng là đang làm công việc “quản gia” ấy.

Nếu hỏi hai người quen nhau thế nào thì phải nói đến lần hoạt động nào đó của một khách hàng. Chương Linh sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh, bởi vì anh là người mà có nhét vào một đám người cũng có thể dễ dàng nhận ra bởi sự đẹp trai và nổi bật, ấy vậy mà cô lại chẳng có ấn tượng gì, còn Hàn Hoàn Vũ lại nhớ rất rõ.

Anh nói đã gặp Chương Linh ở buổi họp thường niên của công ty. Buổi họp ấy được tổ chức ở một hội trường cao cấp, sân khấu được trang trí bằng hoa lily và cây mã đề màu trắng, có cả một ban nhạc nước ngoài đến biểu diễn. Vì muốn mọi người được thoải mái, tiệc rượu được chuẩn bị là tiệc đứng tinh xảo.

Thịt bò bít tết được chế biến ngay tại chỗ, lúc anh đi lấy thì có một cô gái tròn to mắt, hỏi anh rằng miếng thịt hầm đĩa máu kia có thể ăn thật ư?

Đó chính là Chương Linh.

Đến bây giờ Chương Linh vẫn không ăn thịt bò bít tết.

Hai người chính thức biết nhau là khi Hàn Hoàn Vũ đặc biệt tới tìm Chương Linh.

Công ty của Hàn Hoàn Vũ và công ty đầu tư hợp tác với nhau, ngày ấy, anh tới cũng là vì việc của công ty.

Công ty của anh muốn đầu tư vào thị trường chứng khoán ngoại tệ, khởi điểm là năm mươi vạn Dollar.

Chương Linh ở công ty là người mới, và Hàn Hoàn Vũ là khách hàng lớn đầu tiên của cô.

Cô không dám tin, hỏi lại lần nữa: “Hàn tổng, anh chắc chắn không tìm nhầm người chứ?”

Hàn Hoàn Vũ cầm danh thiếp của cô từ trên bàn làm việc lên, nhìn đằng sau mấy lần, nói: “Chương Linh — linh dương, một loài quý hiếm, mọi người đều có nghĩa vụ bảo vệ.” Có thể là anh muốn nói đùa nhưng chuyện cười này thật sự rất nhạt, Chương Linh không cười, nhưng cô có thể chắc chắn anh không tìm nhầm người.

Sau đó, bọn họ trao đổi số điện thoại, nhắn mấy tin, mỗi tuần liên lạc thêm hai – ba lần, mỗi tháng lại ăn cùng nhau mấy bữa cơm.

Năm đó, kinh tế toàn cầu khá ổn định, không lên xuống quá nhanh, Chương Linh nắm được cơ hội, cuối năm thì số tiền của công ty Hàn Hoàn Vũ đã tăng lên 50%.

Công trạng như vậy khiến Chương Linh nhanh chóng nổi tiếng, năm thứ hai, rất nhiều khách hàng lớn chỉ muốn Chương Linh thay mặt đầu tư. Hàn Hoàn Vũ lại rút toàn bộ tiền đầu tư vào công ty của cô ra, rồi đưa cho Chương Linh một hợp đồng, ủy thác toàn bộ tiền bạc dưới danh nghĩa của anh cho Chương Linh đầu tư, 10% hoa hồng sẽ thuộc về cô, ký trước năm năm. “Tôi tin cô, vậy cần gì phải để công ty rút mất một phần chứ?”

Chương Linh biết đây không phù hợp với quy định của công ty nhưng tim vẫn đập thành thịch, bởi vì sự tin tưởng của Hàn Hoàn Vũ.

Cơm tối diễn ra ở một nhà hàng Thượng Hải yên tĩnh. Phục vụ mặc tạp dề hoa nhiệt tình địa nói rằng nếu bữa ăn trên năm trăm tệ là sẽ được tặng một hộp bánh trung thu nhà hàng tự làm.

Chương Linh ngẩn ra, cô không nhớ âm lịch, đã trung thu rồi sao?

“Thời gian trôi thật nhanh, chúng ta đã quen nhau ba năm rồi.” Hàn Hoàn Vũ nói không nhanh không chậm, khuy áo màu bạc trên cổ tay phản chiếu lại ánh đèn sáng rõ.

“Có củ ấu không?” Chương Linh vội vàng ngẩng đầu lên, hỏi phục vụ.

Phục vụ cau mày, giống như vừa nghe thấy một từ rất lạ.

“Là một loại củ sinh trưởng trong nước, có sừng cong, ăn sống hơi chất, nấu chín rồi thì vừa mềm vừa thơm, giống hạt dẻ ỷ.” Chương Linh khoa tay múa chân.

Phục vụ cười hồi lỗi.

Chương Linh khe khẽ thở dài, mười ngón tay khó chịu xoắn vào nhau, như một đứa bé không được thỏa mãn nguyện vọng.

Hàn Hoàn Vũ hơi kinh ngạc, đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên. Anh nhìn điện thoại, lại nhìn Chương Linh, rồi ấn phím nghe.

Món ăn lần lượt được mang lên.

Ngoài tiền và công việc của Hàn Hoàn Vũ, cô chưa từng tìm hiểu bất kỳ thứ gì về anh, mà anh cũng không nhắc tới. Lúc hai người gặp mặt, dù ai gọi điện tới anh cũng nghe trước mặt cô. Cô loáng thoáng nghe ra, anh có một vài hồng nhan tri kỷ. Nếu thân thiết, khi anh đáp lời sẽ có vẻ mặt ôn hòa; còn nếu bình thường, ánh mắt của anh liền trở thành ánh mắt công thức hóa.

Hôm nay, Chương Linh không thể đoán ra là ai gọi tới, bởi vì khuôn mặt của Hàn Hoàn Vũ rất hồ hững.

Anh gấp thức ăn cho cô: “Anh có một số tiền.” Chương Linh hơi nghiêng người, tưởng rằng anh muốn đầu tư.

Hàn Hoàn Vũ cười nhìn vào mắt cô, “Lúc trước anh giúp bạn gái ra nước ngoài du học, nửa năm sau cô ấy muốn chia tay, nói khoản tiền đó coi như là cô ấy mượn. Lúc đó anh không giàu có gì nhưng vẫn cần rằng nói không cần, không ngờ hôm nay cô ấy lại trả lại, như vậy cô ấy cũng được coi là người giữ chữ tín, đúng không?”

Chương Linh không thể đánh giá bởi vì cô không phân biệt được lời anh vừa nói là một câu chuyện hay là chuyện cũ của anh. Trong cảm nhận giới hạn của cô về Hàn Hoàn Vũ, khoảng cách giữa anh và “Thất tình” vô cùng dài.

“Em thì sao? Có gì thì nói nghe chút đi.”

Chương Linh hơi buồn bực nói: “Anh biết em là học sinh khối tự nhiên mà, kể chuyện đâu có hay.”

Khóe miệng Hàn Hoàn Vũ nhếch lên, “Nhìn thôi đã biết là em rất ngốc rồi, ừm, anh hỏi, em trả lời nhé. Em có thường liên lạc với bạn bè trước kia không?”

Cô trừng anh: “Trước kia em làm gì có bạn!”

Anh nhẹ nhàng ồ một tiếng, trong mắt viết rất rõ ràng: Anh biết ngay mà.

Chương Linh liền chán nản thở dài.

Tám giờ, Hàn Hoàn Vũ đứng dậy thanh toán, còn cô thì đứng sau lưng anh.

Có khách đi vào trong, cô liền nhích lại gần Hàn Hoàn Vũ, nhường đường cho người ta.

“Chương Linh!” Một tiếng hét lớn khiến Chương Linh và Hàn Hoàn Vũ đều giật mình ngẩng đầu.

Dưới ánh đèn thủy tinh, Cố Đình hung dữ nghiêm mặt, cực kỳ kích động, “Cậu dám lừa tớ nói không rảnh, hừ, thì ra là trọng sắc khinh bạn.”

Chương Linh nhìn ánh đèn, có hơi choáng váng.

“Này, Chương Linh, đã lâu không gặp!” Một giọng nói khàn khàn mang ý cười cất lên, rất thành thực, rất ôn hòa.

Ai đang nói vậy? Chương Linh nháy mắt, ánh mắt chuyển sang người bên cạnh Cố Đình.

“Kiều Viễn, anh.... Chào anh!” Không hiểu sao cô lại lắp bắp, ánh mắt bối rối hốt hoảng muốn chốn chạy.

“Thành thật khai mau, ‘cua’ được từ bao giờ thế?” Cố Đình suông sã đánh giá Hàn Hoàn Vũ.

Hàn Hoàn Vũ mỉm cười, mặt không biến sắc đưa tay khoác lên vai cô.

Chương Linh muốn giải thích, nhưng lời nói vừa đến miệng lại thay đổi: “Ba năm trước.” Nói xong, trong đầu liền trống rỗng, khuôn mặt dại ra.

Cố Đình kinh động đến im bật. Còn Kiều Viễn cũng coi như trấn tĩnh, có lẽ anh ta cho rằng việc này là rất bình thường, người như xinh đẹp Chương Linh đáng được đàn ông quý trọng. “Tôi là học trưởng của Chương Linh – Kiều Viễn.” Anh ta lễ phép vươn tay về phía Hàn Hoàn Vũ.

“Chương Linh đang vội đi làm, chúng tôi đi trước, hôm khác gặp lại.” Hàn Hoàn Vũ nhìn chằm chằm Kiều Viễn mấy lần, nhàn nhạt nắm chặt tay.

Chương Linh gần như chạy trời chết, Cố Đình đuổi theo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu dám lừa tớ, thù này tớ nhất định sẽ báo.”

Nhưng ngay cả dũng khí quay đầu cô cũng không có.

Hàn Hoàn Vũ là người rất đúng giờ, tám giờ bốn mươi, xe dừng trước cửa công ty.

“Hôm nay.” Thấy rõ sự mất mát của cô, anh liền muốn tâm sự mấy câu.

Cô gần như thô lỗ ngắt lời anh: “Mấy ngày nay tin tức phố Wall rất xấu, em sẽ xử lý giúp anh, hẳn là sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Anh mỉm cười: “Chương Linh, chúng ta chỉ có thể nói về công việc thôi sao?”

Cô áy náy cắn môi, “Em xin lỗi, vừa rồi hơi rối loạn nên nói vậy, em sẽ giải thích với họ.”

Anh đưa mắt nhìn cô xuống xe, vẽ mặt trong bóng đêm từ từ nặng nề.

“Chương Linh_h_ có thể nói về công việc thôi sao?”

Cô áy náy cắn môi, “Em xin lỗi, vừa rồi hơi rối loạn nên nói vậy, em sẽ giải thích với họ.”

Anh đưa mắt nhìn cô xuống xe, vẽ mặt trong bóng đêm từ từ nặng nề.

3. Chương 3

Trong trường học lưu truyền một câu: Phòng cháy, phòng trộm, phòng sư huynh.

Nước bọt của Cố Đình bay loạn: “Cái rắm, sư huynh theo đuổi sư muội, anh có tình, em có ý, yêu thiên kinh địa nghĩa, có gì phải phòng? Phải là phòng cháy, phòng trộm, phòng khuê mật (bạn thân), người làm tổn thương cậu nhiều nhất thường là người cậu tin tưởng nhất”.

Chương Linh không hiểu tại sao cô ấy lại tức giận như vậy, thật ra thì Cố Đình mới chính là người khiến người ta phải đề phòng. Cô ấy có vóc người nóng bỏng, khuôn mặt kiều my, không cười cũng phong tình

vạn chủng [1], cười một cái thì diên đảo chúng sinh. Tuy nhiên, nếu Cố Dĩnh đứng cùng Tô Kỳ Kỳ thì cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

[1] Phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình.

Tô Kỳ Kỳ là tiểu thư khuê các chân chính, nhưng cô tiểu thư ấy lại bị Kiều Viễn đến từ nông thôn hàng phục, còn là theo đuổi ngược (nữ theo đuổi nam), khiến rất nhiều người kinh ngạc rớt mắt kính.

Lần đầu tiên gặp mặt, Chương Linh cũng không thấy Kiều Viễn có gì hơn người: Áo sơ mi trắng, quần vải ka-ki bình thường, tóc rất ngắn, nhìn qua chỉ thấy là một nam sinh gọn gàng, sạch sẽ.

Hội đồng hương Tô Thành (cùng quê ở Tô Thành) thường họp gặp vào cuối tuần, Cố Dĩnh kiên quyết kéo Chương Linh đi ăn không uống không, Tô Kỳ Kỳ cũng kéo Kiều Viễn tới.

Tô Kỳ Kỳ cực kỳ mê phim truyền hình, cô ấy nói: “Trong ‘Quan hệ mỹ vị’, nữ chính đi ăn cùng nam chính, nữ chính nói với nam chính rằng: Bởi vì em yêu anh nên em muốn để anh ăn những món em thích”. Vừa nói, cô ấy vừa nhìn Kiều Viễn, mọi người ồn ào lên, anh cười khẽ lắc đầu, đưa cái đĩa trước mặt mình cho cô ấy.

Chỉ là một đĩa mì xào, nhưng Tô Kỳ Kỳ lại ăn như đang ăn một thứ ngon nhất trên đời.

“Có phải khi yêu, mọi người đều bất thường như vậy không?” Chương Linh nhỏ giọng hỏi Cố Dĩnh.

Cố Dĩnh liếc mắt: “Tình yêu là vĩ đại, có thể sáng lập kỳ tích, cậu không yêu thì không biết nó tuyệt vời thế nào đâu.”

Chương Linh im lặng.

Tiếng Tô Thành rất giống tiếng chim, Chương Linh nghe mà chẳng hiểu gì. Cô ra khỏi phòng, Kiều Viễn cũng đứng trong hành lang, nhún vai nhìn cô, vẻ mặt mệt mỏi.

Chẳng biết lúc nào, từng hạt mưa nhỏ đã tí tách rơi. Mưa thu như khói, phòng ốc, cây cối trước mặt như được gắn vào một dải lụa trắng trong.

Chương Linh hơi mất tự nhiên, không khí dần nặng nề, Kiều Viễn nhìn cô, nói: Anh lấy cho em chút đồ ăn nhé, ngon lắm đấy.

Anh về nhà xách một cái túi ni lông ra, lấy một loại củ màu đỏ tím, hai đầu vênh lên như sừng trâu đưa cho cô.

Chương Linh thấy rất lạ, cô chưa bao giờ thấy loại quả nào hình dạng như thế cả: “Nó sống trên núi đúng không?”

Khóe miệng Kiều Viễn hơi giật giật, rất nghiêm túc gật đầu: “Ừ, ở trên Nam Sơn, trước núi hay sau núi đều có.”

Một tiếng cười truyền đến từ sau lưng, Tô Kỳ Kỳ nũng nịu trừng mắt nhìn Kiều Viễn: “Không được bắt nạt sư muội.”

Kiều Viễn bật cười thành tiếng.

Tô Kỳ Kỳ nói cho Chương Linh, cái này là củ ấu, hay còn gọi là hạt dẻ nước, sinh trưởng trong hồ nước phía nam.

Chương Linh tách ra, nếm thử một miếng, mùi vị ngọt mềm thơm ngát, rất tuyệt vời, giống hệt như Cố Dĩnh miêu tả.

4. Chương 4

Khói thuốc súng tản đi, một cuộc chiến tranh tuyên bố kết thúc. Chương Linh mệt mỏi nhắm mắt lại, bàn tay đề xuống nguồn điện, tắt máy theo bản năng. Ngoài cửa sổ là bình minh u ám.

Thị trường chứng khoán vừa mở cửa, dù tâm trạng trước đó thế nào, Chương Linh cũng sẽ để mình nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc, đây cũng là một ưu điểm của cô.

Giao dịch kết thúc, cô ngồi lại một lúc, tỉ mỉ phân tích mấy cổ phiếu đáng chú ý. Hôm nay cô mua cho công ty Hàn Hoàn Vũ chút trái phiếu. Đồng nghiệp đánh giá tác phong làm việc của Chương Linh quá bảo thủ, cô cũng tự giấu mình không giống nhân viên chứng khoán. Nhưng đối với việc quản lý tài sản cá nhân, Chương Linh như vậy lại càng khiến người ta tin cậy.

Thị trường giao dịch hôm nay biến hóa kì ảo, lên lên xuống xuống, Chương Linh như bị rút đi toàn bộ sức lực, không muốn trở lại cuộc chiến tranh vừa rồi nữa.

Khung đối thoại trên thanh nhiệm vụ nhấp nháy không ngừng, cô mở ra, là cấp trên triệu tập.

Cấp trên vùi đầu trong đồng hồ sơ, cũng không ngẩng đầu, ra lệnh: “Tôi muốn một bản báo cáo phân tích toàn diện thị trường chứng khoán Mỹ năm 2010, buổi tối đặt trên bàn của tôi.”

Chương Linh rất bội phục cấp trên khi có thể nói câu đó nhẹ nhàng đến thế. Năm 2010, mặc dù thị trường chứng khoán lo lắng thất chặt tiền tệ, khủng hoảng nợ công châu Âu, tình trạng vô gia cư và thất nghiệp tăng cao, lại còn cả vụ scandal Goldman Sachs [1], nhưng cổ phiếu của Mỹ vẫn rất khả quan. Nếu muốn biến những việc đó trở thành một bản báo cáo cặn kẽ thì ít nhất cũng cần mấy ngày chuẩn bị tài liệu.

[1] Goldman Sachs là ngân hàng đầu tư và chứng khoán toàn cầu, thành lập năm 1869. Ngày 16/4/2010, Phố Wall rung chuyển sau khi Goldman Sachs bị SEC cáo buộc tội cố tình che giấu sự xung đột lợi ích trong mua bán chứng khoán được đảm bảo bằng tài sản thế chấp làm các nhà đầu tư thiệt hại 1 tỷ USD.

“Nếu cô cảm thấy khó, tôi sẽ tìm người khác.” Cấp trên vô cùng sáng suốt.

Chương Linh nhún vai, ở một thành phố xa lạ, nếu không chịu cố gắng thì lấy đâu ra cảm giác an toàn?

Lần đầu tiên cô rời phòng làm việc trước khi trời sáng.

Xe tưới nước đã bắt đầu làm việc, không khí thấm đẫm hơi nước, quện với hương cúc như có như không. Sắp đến lễ Quốc Khánh, vào thời gian này, đường phố Bắc Kinh luôn được trang trí rất đẹp mắt.

Năm giờ rưỡi, cô về đến nhà.

Trong tủ lạnh rỗng tuếch, cô lại quên đi siêu thị. Lấy một gói mì ăn liền không biết đã mua từ bao giờ trong tủ chứa ra, cô nấu như rồi đổ ra bát, bưng đến ban công, vừa nhìn nắng sớm vừa chậm rãi ăn.

Trước khi mở máy tính, Chương Linh vẫn giặt quần áo, dọn dẹp phòng ở như mọi ngày.

Cố Dĩnh đã từng nói, tên Chương Linh là động vật, cá tính là thực vật, cô không cần đàn ông, chỉ cần một mình cũng có thể sống tốt.

Lời như vậy, Chương Linh chưa bao giờ thừa nhận.

Phá vỡ thói quen, cô tự rót cho mình một ly cà phê, nhưng lần này là cà phê đen.

Trong tủ bếp nhà cô có tám loại cà phê khác nhau, đều là Hàn Hoàn Vũ đưa cho. Vào những ngày lễ truyền thống của Trung Quốc hay các ngày lễ quan trọng của phương Tây, anh đều tặng quà cho cô. Hoặc là cà phê, hoặc là đồ làm bếp.

Máy pha cà phê, bếp điện từ, lò nướng hơi nước, máy nướng bánh..... Cái nào cũng rất tiên tiến.

Cố Dĩnh hỏi có phải cô đã sử dụng hết những thứ này rồi không? Cô yên lặng chảy mồ hôi. Thứ duy nhất cô dùng chính là nồi cơm điện có chức năng hẹn giờ, còn những thứ khác chỉ là vật trang trí cho phòng bếp mà thôi.

Tính ra mà nói, cô khá hẹp hòi với Hàn Hoàn Vũ, ngày sinh nhật anh chỉ tặng mỗi một cái cravat. Tối hôm đó anh sẽ đeo lên, rồi hai người cùng đi ăn cơm chiều. Ăn xong ra ngoài, hai người lại đi dạo bên bờ sông, cuối cùng là đưa cô về nhà. Anh luôn tìm lý do để cô không xuống xe, anh nói qua vài tiếng nữa là một ngày mới, cô có muốn chúc mừng sinh nhật anh cũng phải đợi thêm một năm nữa.

Cô muốn cãi lại nhưng không có dũng khí — vừa ngẩng đầu lên là nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên dịu dàng. Cô không đỏ mặt, mà vô cùng khiếp sợ.

Lễ mề cả buổi, rốt cuộc cô cũng mở tài liệu ra làm việc, cũng may là cô thường có thói quen lưu lại những tài liệu liên quan đến công việc, vì vậy không cần tốn công tìm tư liệu khắp thế giới nữa.

Nhưng phải mở ra đọc kỹ, chỉnh sửa, phân tích lại một đồng số liệu vẫn là một công việc cực kỳ gian khổ, còn phải tập trung tinh thần để tránh sai sót.

Công ty muốn bầu ra một phó giám đốc văn phòng, vì vậy mà mạch nước ngầm gợn sóng, bốn bề bất ổn, công ty trở thành một chiến trường chết chóc tràn ngập máu tanh vô hình.

Lúc đồng hồ báo thức vang lên, Chương Linh ngẩng đầu khỏi đồng tài liệu. A, không phải đồng hồ báo thức, là tiếng chuông cửa.

Cô đứng dậy, chân hơi run run, còn kèm theo ý nghĩ muốn chạy vào nhà vệ sinh. Cô nhìn đồng hồ, chúa ơi, đã hơn sáu giờ rồi.

Cuối cùng cô vẫn chịu đựng để đi mở cửa.

Ngoài cửa đặt một giỏ củ ấu, phía trên còn để mấy chiếc lá xanh tươi, vẫn đọng nước.

Lòng ngực như bị ép xuống, đôi tay mất tự nhiên túm lấy vạt áo khoác, tầm mắt Chương Linh từ từ dời lên trên.

Hàn Hoàn Vũ sờ mũi, biết nhau lâu như vậy, ở dưới lầu đưa đón cô không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên gõ cửa nhà cô. “Sau khi rửa sạch thì dùng nước đun sôi là ăn được.”

“Cám ơn! Nhưng anh mau mang đi đi, nhà em không có nồi lớn như thế, em cũng không thích ăn thứ này.” Mặt Chương Linh sung huyết đỏ bừng, tức giận nói.

Hàn Hoàn Vũ nhìn cô không chớp mắt, anh chưa bao giờ thấy Chương Linh tùy hứng và vô lý như vậy cả.

“Không mời anh vào ngồi một lúc à?” Anh cười hỏi.

Chương Linh lập tức cảm thấy mình bị đắc tội, anh nên biết bây giờ đang là thời gian nghỉ ngơi của cô chứ. “Trong phòng rất bừa bộn, không tiện.”

“Em đang giận anh?” Hàn Hoàn Vũ vui vẻ chớp mắt, tâm trạng không xấu đi chút nào.

“Anh làm sai cái gì?” Hết cách, âm lượng của cô không khống chế được, cảm giác như tâm trạng bị đè nén quá lâu, đột nhiên lại có chỗ chút vậy.

“Anh đoạt quyền lợi của người kia sao?” Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng nói lại cực kỳ khẳng định.

“Không phải vậy. Anh chỉ là một khách hàng của em, không cần làm những chuyện này.” Chương Linh lạnh lùng trả lời.

5. Chương 5

Tình yêu rất giống cuộc sống, không thể nào lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Từ miệng Cố Đình, cô biết được Kiều Viễn và Tô Kỳ Kỳ rất hay cãi nhau. Có để ý mới có cãi vã, bởi vì chẳng ai để ý đến một người xa lạ cả, đây cũng là một cách yêu – Cố Đình nói thêm.

Thật ra cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, Tô Kỳ Kỳ thấy kiểu tóc và cách ăn mặc của Kiều Viễn không xứng với tài năng của anh, muốn thay đổi giúp Kiều Viễn nhưng anh không chịu.

Tô Kỳ Kỳ uất ức mắng Kiều Viễn là tên nhà quê, Kiều Viễn cười đáp: “Anh vốn như vậy.” Tô Kỳ Kỳ tức giận quay đầu bước đi, bộ dạng làm như sẽ chiến tranh lạnh vài ngày. Nhưng hai người làm hoà rất nhanh, Tô Kỳ Kỳ yêu Kiều Viễn, không tức giận lâu được.

Có lần Chương Linh ở phòng ăn bắt gặp hai người cãi vã, Kiều Viễn muốn ăn bánh rán với chút hành tây, Tô Kỳ Kỳ lại nói là ăn sẽ hôi miệng, không cho anh ăn. Kiều Viễn tức giận, trầm mặt không chịu nhân nhượng. Hai người một cầm bánh rán, một cầm hành tây, cứ đối đầu như vậy. Chương Linh đứng ở một bên, không dám thở mạnh.

Sau đó, Kiều Viễn rời đi, Tô Kỳ Kỳ khóc.

Chương Linh ở cùng Tô Kỳ Kỳ trong sân trường tới nửa đêm, Tô Kỳ Kỳ nức nở: “Có lúc, tớ không biết là anh ấy có yêu tớ không nữa, hình như là bởi vì tớ quá yêu anh ấy nên anh ấy không thể chấp nhận thì phải.”

“Không ai miễn cưỡng tình cảm của mình cả, cậu đừng nghĩ nhiều.” Chương Linh an ủi.

Tô Kỳ Kỳ vừa lau nước mắt, vừa thở dài.

Hôm sau, Chương Linh gặp Kiều Viễn trong thư viện. Cách hai cái bàn, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, vẻ mặt mệt mỏi. Cô yên lặng quay mặt đi, không biết nên an ủi anh thế nào.

Từ đó về sau, quan hệ giữa Tô Kỳ Kỳ và Kiều Viễn trở nên như gần như xa, nhưng Tô Kỳ Kỳ vẫn kiên quyết nắm lấy sợi dây này.

Sau khi hết học kỳ năm thứ tư đại học, họ sẽ tốt nghiệp, Kiều Viễn cũng phải tốt nghiệp thạc sĩ, Tô Kỳ Kỳ và Kiều Viễn càng cãi nhau thường xuyên hơn.

Kiều Viễn muốn ở lại Bắc Kinh, anh đã nhận chứng chỉ kế toán viên cao cấp, còn được học viện tiến cử, muốn tìm một công việc tốt ở Bắc Kinh rất dễ. Tô Kỳ Kỳ lại không đồng ý, bởi bố cô đã tìm xong công việc cho hai người ở Tô Thành rồi.

“Anh làm trâu làm ngựa, một năm có thể kiếm được bao nhiêu? Giá phòng ở Bắc Kinh cao như vậy, bao giờ mới mua nổi một căn? Nhưng ở Tô Thành có bố mẹ em trợ giúp, cố gắng như nhau nhưng sẽ được nhiều hơn ở đây”.

Kiều Viễn dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn Tô Kỳ Kỳ, đột nhiên cười, hỏi một câu rất ngu ngốc: “Rốt cuộc em thích anh ở điểm nào?”

“Không phải thích, em yêu anh, yêu đến mức quên cả bản thân. Em không thích Bắc Kinh, không thích khí hậu của nó, không thích cảnh vật, giao thông của nó, tất cả đều không thích. Những chuyện trước kia em đều nghe anh, bây giờ anh hãy nghe em một lần, được không?” Mặt Tô Kỳ Kỳ lộ ra sự ưu thương.

Kiều Viễn không trả lời mà đưa cô trở về kí túc xá.

Nửa đêm, Tô Kỳ Kỳ hốt hoảng gõ cửa phòng Chương Linh xin tá túc, leo lên giường Cố Đình, hỏi có phải Kiều Viễn đã yêu người khác rồi không?

“Không thể nào, anh ta không ngốc, làm gì có cô gái nào tốt như cậu chứ.” Cố Đình nói như đinh đóng cột.

Chương Linh đang chuẩn bị tham gia cuộc thi lấy chứng chỉ hành nghề chứng khoán, tối nào cũng phải đi học bổ túc.

Bắc Kinh vào tháng năm, mưa kéo dài. Học xong tiết đầu, dưới lầu đã lấy lợi ướt đầm, cô cẩn thận lợi nước ra cửa chính, chợt thấy Kiều Viễn đang chống ô đứng dưới tán cây, từ đầu gối trở xuống ướt đầm.

Cô chân chừ, đi tới.

“Có về kí túc không? Yên lặng thật lâu, Kiều Viễn mới hỏi.

Cô gật đầu.

Hai người cũng không đón xe, cứ như vậy đi thẳng về kí túc xá. Mặc dù có ô, nhưng hai người vẫn bị nước mưa làm cho ướt sũng.

Nói tạm biệt xong, cô chưa kịp hỏi anh tìm cô có chuyện gì thì anh đã xoay người rời đi. Vấn đề này khiến cô rối rắm cả ngày, vào phòng tắm xả nước thì bị bỏng chân, rồi lại tự cắn phải môi đến rớm máu.

Thời tiết càng ngày càng nóng, vết thương ở chân lành rất chậm, nhưng cuộc thi đang đến gần, Chương Linh vẫn phải cắn răng đi học.

Vừa tới trạm xe buýt, cô nghe có người gọi ‘Chương Linh’ liền quay đầu lại. Kiều Viễn đạp chiếc xe đạp phượng hoàng cũ kỹ đến: “Chỗ ngồi phía sau rất rộng, lên đây đi!”

Tim tự nhiên đập lệch một nhịp, cô theo bản năng nhìn về phía cửa trường. “Không cần.” Cô khoát tay.

Kiều Viễn đoạt lấy ba lô của cô để vào giỏ xe, chân dài bước qua, “Em sắp trễ rồi đấy!”

Chương Linh sợ có bạn học nhìn thấy, bắt đắc dĩ lên xe. Cô chỉ biết rằng Kiều Viễn đạp xe rất nhanh, làn gió phất qua tai tạo nên cảm giác cực kỳ mát mẻ, thoải mái.

Tiết học buổi tối, thầy giáo nói gì, Chương Linh đều không nghe rõ. Theo dòng người đi tới cửa cầu thang, ba lô sau lưng lại có người nhận lấy.

Kiều Viễn nhận lấy cặp của cô rồi đỡ cô đi xuống, đến được cửa chính thì mặt hai người cũng đã đầy mồ hôi. Anh mua cho cô một que kem, nhìn cô ăn xong, hai người mới lên xe trở về trường.

Cách kí túc xá một đoạn, Chương Linh bảo Kiều Viễn dừng lại, nói muốn tự trở về. Kiều Viễn mím chặt môi, trông mắt sâu và đen như biển đêm mịt mờ.

Sau đó, cô khập khiễng chạy về. Kiều Viễn không đi theo, cô quay đầu lại nhìn xuống, chợt thấy Kiều Viễn đang hút thuốc lá, tư thế rất không thuần thực, sắc đến mức ho khù khụ.

Buổi tối ngày thứ hai, Kiều Viễn lại chờ cô ở trạm xe buýt, Chương Linh thở dài yếu ớt.

Cho đến khi cô thi xong, vết bỏng mới tốt lên. Chương Linh nhớ, Kiều Viễn đưa đón cô tổng cộng mười hai ngày, giống như có một loại ăn ý vô hình, khi trở về, anh sẽ nói trước rồi mới đỡ cô xuống xe.

Cố Dĩnh la hét muốn thư giãn, liền đề nghị đi ăn tôm hùm. Cô nàng lén nói với Chương Linh rằng, Kiều Viễn và Tô Kỳ Kỳ đã chiến tranh lạnh gần một tháng, phải tìm một cơ hội để quan hệ hai người hòa hoãn hơn.

Kiều Viễn và Tô Kỳ Kỳ cũng đến điểm hẹn nhưng ánh mắt không giao nhau lần nào. Cố Dĩnh gọi bia đá, mọi người đều uống rất nhiều, khi tính tiền, Tô Kỳ Kỳ giận dữ chạy đi, Cố Dĩnh đuổi theo, còn Kiều Viễn ở phía sau vừa đi vừa nói chuyện với mấy nam sinh, đi tới cuối cùng, chỉ còn anh và Chương Linh.

Ánh trăng kéo bóng hai người thật dài, trong vườn cây rậm rạp của trường, Kiều Viễn chà xát hai tay: “Chương Linh, anh...”

“Không cần nói.” Đêm đó Chương Linh cực kỳ tỉnh táo, cô ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao: “Một người đàn ông và một cô gái yêu nhau ba năm, nếu anh ta không kết hôn với cô gái đó thì anh ta chính là một tên khốn.”

Kiều Viễn yên lặng nhìn cô: “Một một người đàn ông biết rõ mình không yêu cô gái kia mà vẫn kết hôn với cô ấy thì anh ta chính là một tên cực kỳ khốn khiếp.”

“Nếu yêu mà như vậy thì còn ai dám tin tưởng vào tình yêu? Yêu là không có giới hạn, em sẽ không cho phép mình yêu một tên khốn khiếp.”

Không gian cực kỳ tĩnh mịch, không biết qua bao lâu, cô nghe Kiều Viễn khàn giọng nói: “Chương Linh, một tháng nữa, anh sẽ chờ em ở đây. Nếu em muốn giữ anh lại thì hãy tới.”

Bảo vệ luận văn xong, cô rời khỏi kí túc xá, không tạm biệt bất cứ kẻ nào. Một tháng sau cái ngày đó, máy điều hoà không khí nơi cô thuê bị hỏng, cô lặn qua lộn lại trên giường, nóng đến mức cả đêm không chợp mắt được.

Đầu tháng bảy, cô nhận được một tin nhắn của Kiều Viễn, chỉ có bốn chữ: Như em mong muốn.

6. Chương 6

Khóe miệng Hàn Hoàn Vũ từ từ cong lên, “Thì ra anh chỉ là khách hàng thôi!” Giống như là cảm thán, lại giống như tự giễu. “Vậy anh về trước!” Anh lịch sự nói, sau đó đi về phía cửa thang máy.

Nước đọng ở dưới giỏ củ ấu tràn ra rất nhanh, mặt đất ướt đầm một mảng lớn.

Cửa thang máy mở ra, Hàn Hoàn Vũ ngoảnh mặt lại, phất tay, “Đóng cửa lại rồi ngủ tiếp đi!”

Chương Linh nhìn chằm chằm giỏ củ ấu, rất muốn mắng người.

Giỏ hơi nặng, xách từ cửa vào phòng bếp cũng nhỏ vài giọt nước lên sàn nhà. Cô vừa lau vừa mắng thầm, tâm trạng rất tệ.

Năm đầu tiên đi làm, cô đi công tác ở Hàng Châu, lúc bấy giờ đang là mùa thu. Đạo chơi đến chỗ đất thấp phía tây con suối, bờ sông trồng đầy cây hồng, cô thấy có một cô gái ngồi trên thuyền nhỏ, nhổ cây ấu từ dưới nước lên, lấy củ ấu ra. Lòng của cô như bị thứ gì đó đâm vào, nhói đau.

Cô mua một túi củ ấu lớn về Bắc Kinh, để một tuần liền, đến khi có mùi là lạ mới vứt bỏ.

Sau đó, mỗi năm đến mùa thu, cô đều đến chợ nông dân mua củ ấu. Củ ấu không phải thứ trái cây quý hiếm gì nhưng rất khó mua được ở Bắc Kinh. Không mua được, cô phải đi tìm ở những quán ăn phía nam. Không phải cô rất thích ăn củ ấu, cô chỉ muốn cảm nhận được sự chân thật của nó thôi, như thế mới yên lòng.

Tâm trạng hỗn loạn một mỗi, cô kéo rèm cửa sổ ra. Trong công viên có rất nhiều người đang đi dạo, có chàng trai đẩy xe lăn, một cô gái còn rất trẻ ngồi trên đó, có thể là bởi vì trị liệu bằng hóa chất, tóc của cô gái đó rụng sạch. Cô gái mặc chiếc váy sọc cam, dưới ánh mặt trời cực kỳ lung linh xinh đẹp. Đi một lúc, cô quay đầu lại nói câu gì đó, chàng trai ngồi xổm xuống, cô gái đưa hai tay lên ôm chặt lấy cổ chàng trai, hai người đụng đầu vô cùng thân thiết, giống như không có ai ở đó.

Chương Linh nhìn nhìn, nước mắt tuôn rơi. Cô vẫn tin trên thế giới này có tồn tại tình yêu, cũng tin tình yêu có thể đi đến cuối cuộc đời.

Đánh răng rửa mặt, lưu tài liệu, cô thay quần áo định đến cửa hàng S lấy xe rồi đi siêu thị.

Xe của Hàn Hoàn Vũ vẫn đậu ở dưới lầu, cô chợt có cảm giác không thể thoát khỏi định mệnh.

Anh đẩy cửa xe ra, không nói gì, chỉ chờ. Cô ngoan ngoãn lên xe.

Anh gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Bây giờ đi xem phim vẫn còn kịp.”

“Bộ dạng này của anh chẳng xứng với mức lương năm trăm vạn hàng năm tẹo nào?” Trán Chương Linh lập tức xuất hiện ba vạch đen.

“Em sẽ nói cho sếp của anh à?”

“Lái xe!”

Anh chọn một phòng chiếu phim cũ, rồi đi mua trà chanh và hamburger. Đi vào phòng chỉ có hai người bọn họ.

“Được rồi! Ăn uống no đủ rồi nằm ngủ đi!” Anh vỗ vỗ chỗ ngồi, đưa trà chanh qua.

“Rốt cuộc anh đến đây xem phim hay là đến ngủ?”

“Thôi đi, em tưởng cứ có cặp mắt gấu mèo là có thể trở thành quốc bảo à?”

Chương Linh im bật, bộ mặt tươi cười kia khiến cô có xúc động muốn giơ chân lên đạp một cái. Chỉ có điều, nơi này đúng là một chỗ ngủ lý tưởng. Phim còn chưa bắt đầu chiếu, mí mắt cô đã run rẩy mấy cái, vô dụng sụp xuống, ngủ thẳng một mạch, chẳng mơ mộng cái gì.

Thời gian còn lại chỉ đủ cho hai người ăn một bát cháo ở ven đường. Chương Linh nhìn bà chủ đang bận rộn, lại nghĩ tới việc chưa đi siêu thị, chưa đi lấy xe, nghĩ xem báo cáo có được thông qua không, còn có cả phiên giao dịch buổi tối thì không khỏi hăm mộ.

“Chờ đến khi phát tài, anh sẽ mở một tiệm cháo cho em.” Hàn Hoàn Vũ cười nói.

Chương Linh không thèm nhìn anh, anh rõ ràng là đang trêu cô mà. Bây giờ Hàn Hoàn Vũ có bao nhiêu tài sản cô biết rất rõ.

“Nếu em cho là anh đang nói đùa thì đừng trả lời!”

Chương Linh thối cháo, mơ hồ nói: “Được!”

Không phải nói đùa thì sao chứ?

7. Chương 7

Thứ hai là ngày quốc tế lao động ở Mĩ, thị trường chứng khoán nghỉ ngơi, Chương Linh cũng nghỉ ngơi.

Cấp trên chưa cho câu trả lời chắc chắn về bản báo cáo nhưng vẫn tạm được coi là thông qua, lấp đầy tủ lạnh xong, Chương Linh muốn chủ động hẹn Cổ Đình cùng đi siêu thị thì Kiều Viễn đã gọi tới trước.

Nửa giờ sau, anh ta lái xe tới.

Chương Linh hơi thất thần, đột nhiên nhớ lại chiếc xe đạp phượng hoàng cũ kĩ ọp ẹp ngày trước. Kiều Viễn đã không còn dáng vẻ của một nam sinh cười trong sáng như ánh mặt trời ngày xưa nữa, bây giờ anh ta như một thân sĩ [1] xuống xe mở cửa cho cô, nhỏ giọng dặn dò cô thắt dây an toàn, rồi hỏi có thích ca khúc radio đang phát không. Quần áo của anh ta vừa nhìn đã biết là xa xỉ, kiểu tóc cũng được chuyên gia xử lý. Sau khi vào nhà hàng, anh ta chu đáo bảo vệ cô, để cô đi ở phía bên phải, trước khi ngồi xuống còn nhận lấy áo khoác của cô, treo lên giá áo góc tường.

[1] Thân sĩ: Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ.

Chương Linh cảm thấy hơi hối hận, năm năm là một khoảng thời gian không ngắn không dài nhưng cũng đủ để cô cảm thấy không được tự nhiên.

Kiều Viễn hỏi: “Chương Linh, em muốn uống gì?”

“Cái gì cũng được!” Lời vừa ra khỏi miệng, Chương Linh liền sững sờ.

Phòng cà phê vào buổi chiều hơi trầm, âm nhạc cũng rất thấp, Chương Linh hơi bối rối, hai chân ở dưới bàn lúc thì khấp lại, lúc thì tách ra.

Kiều Viễn gọi hai tách cà phê, lúc cà phê được mang lên, anh ta hỏi Chương Linh có cần thêm đường hay không rồi khuấy đều, đặt trước mặt cô: “Công việc có tốt không?”

Chương Linh gật đầu: “Tạm được. Anh thì sao?” Đây chỉ là chào hỏi.

“Bây giờ anh đang ở Thượng Hải, mở một công ty kế toán cùng hai người bạn, công ty đã đi vào quỹ đạo, cũng không tệ lắm.”

Chương Linh hơi mơ hồ, không phải anh ở Tô Thành ư?

Kiều Viễn nhướn mày: “Xem ra em chẳng quan tâm gì đến anh cả... Anh đi Thượng Hải cũng ba năm rồi.”

Ba năm trước cô vừa đổi công việc hiện giờ, bắt đầu ngày đêm điên đảo, tự nhiên cũng mất liên lạc với rất nhiều người. Cô chỉ nghe nói năm ấy anh kết hôn với Tô Kỳ Kỳ, Cố Dĩnh đặc biệt trở về Tô Thành một chuyến thôi.

“Như vậy, em cũng không biết là anh đã ly hôn phải không?” Kiều Viễn lại nhướn mày.

Ngừng cả thở, Chương Linh không thể không há to mồm.

“Là cô ấy đề nghị. Chương Linh, bây giờ trong mắt em, anh là một tên khốn khiếp hay là một quân tử? Chỉ có điều, anh sẽ không quan tâm đâu. Bao giờ em kết hôn?”

Cô nhìn tách cà phê trước mặt, bên trên dùng bọt tạo thành một hình trái tim. Cô bưng lên, tay run run khiến hai giọt cà phê tràn ra ngoài, trái tim thiếu mất một góc.

8. Chương 8

Đồng nghiệp của Cố Dĩnh muốn kết hôn, cô nàng liền kéo Chương Linh đến Vương Phủ Tỉnh chọn một món quà. Nhìn một vòng quanh phòng, nào là sườn xám thêu thủ công, nào là giày gấm, ga giường vỏ chăn đồ thẫm... Món nào cũng tuyệt đẹp, phẳng phất không khí vui vẻ, tựa như sau khi có những thứ đó, cánh cửa hạnh phúc sẽ mở ra vậy.

Cố Dĩnh kích động không thôi: “Nếu bây giờ có anh chàng nào đồng ý lấy tớ, tớ sẽ gả ngay. Đúng rồi, cậu còn chưa khai chuyện của cậu với anh chàng kia là thế nào đâu nhé!”

Chương Linh bị hù đến nổi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, bởi vì cô còn chưa nói tới chuyện hôn nhân nên mới không giới thiệu Hàn Hoàn Vũ với Cố Dĩnh thôi.

Cô rốt cuộc muốn giấu giếm cái gì? Năm năm này, cô không cho bất cứ kẻ nào chiếm giữ lòng cô là vì ai?

“Có phải cậu sợ tớ đoạt mất con rùa vàng của cậu nên cậu mới đề phòng tớ như vậy không?” Cố Dĩnh cực kỳ tử tế, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Tức chết mà, tại sao cậu và Tô Kỳ Kỳ đều như thế hả! Tớ có cặn bã thế nào cũng sẽ không làm cái chuyện không nhân tính vậy đâu.”

“Tô Kỳ Kỳ?” Chương Linh cho là mình nghe lầm.

“Đúng vậy, cậu ấy nói Kiều Viễn có một người tình ở Bắc Kinh, cậu ấy tưởng là tớ. Chuyện ly hôn lớn như vậy cậu ấy cũng không nói cho tớ biết. Cũng may là bây giờ Kiều Viễn có một cô bạn gái nhỏ, cậu ấy mới không nghi ngờ tớ nữa. Tớ thật sự rất giận.”

Chương Linh vỗ trán: “Cố Dĩnh, cậu có thể nói từng chuyện một không, tớ chẳng hiểu gì cả!”

“Đồ ngốc!” Cố Dĩnh cười. “Tô Kỳ Kỳ nói, tốt nghiệp được hai năm, cuối tháng sáu năm nào anh ta cũng chạy tới Bắc Kinh ngây ngô vài ngày. Sau khi về Tô Thành thì đối xử với mọi người hơi khác, đối xử với cậu ấy thì không nóng không lạnh. Sau đó bọn họ kết hôn, Kiều Viễn lại từ chức đến Thượng Hải phát triển, mấy tháng mới về nhà một lần, hai người nói chuyện ngày càng ít, Tô Kỳ Kỳ cảm thấy hôn nhân của bọn họ nên đặt một dấu chấm hết, xong chuyện thì cũng không còn sót lại chút tình cảm nào nữa. Cậu ấy nói ly hôn, Kiều Viễn không phản đối, chỉ bảo cậu ấy phải suy nghĩ cẩn thận. Tô Kỳ Kỳ thuộc phái hành động nên cũng không dài dòng dây dưa, nói ly hôn thì ly hôn luôn. Bây giờ cậu ấy đã tái hôn, là một cán bộ cao cấp. Cô bạn gái nhỏ của Kiều Viễn là một sinh viên đại học mới ra trường, bộ dạng rất giống cậu.” Cố Dĩnh vẫn đang nói, Chương Linh thần thờ nghe.

Tâm, vốn còn có chút lo sợ dao động giữa không trung, nhưng ngay sau đó lại chậm rãi hạ xuống, chìm sâu vào trong biển xanh lạnh lẽo.

9. Chương 9

Hôm nay, cô gái ngồi trên xe lăn không thấy đầu nữa, một mình chàng trai đẩy xe lăn đi lại dưới bóng cây, rất giống một bức ảnh đen trắng đau buồn.

Vành mắt Chương Linh đỏ lên, những điều tốt đẹp luôn ngăn ngủi y như hoàng hôn phía bắc vậy.

Trước khi thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, cấp trên triệu tập mọi người mở một cuộc họp nhỏ, công bố người nhận chức phó quản lý. Người được chọn là đồng nghiệp ngồi đối diện Chương Linh, bình thường làm việc không bao có chủ trương, làm cái gì cũng lè mề, gặp chuyện thì luôn trốn phía sau, vì vậy, chẳng ai coi anh ta là đối thủ cả. Thì ra, có một số người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Báo cáo cuối ngày, Chương Linh nhìn xuống mục của Hàn Hoàn Vũ, hôm nay anh đã gọi điện thoại tới hỏi số tiền có thể lưu động là bao nhiêu. Đúng là một con số khổng lồ. Giống như việc mình cần ra sức, cái lấy được lại chẳng liên quan gì đến cái phải bỏ ra hết.

Tâm tình của mọi người ít nhiều đều có chút uể oải, có người đề nghị đi uống rượu. Mọi người nhìn phương đông bị ánh bình minh nhuộm đỏ, cười khổ, làm gì có nhà nào bán rượu lúc sáng sớm chứ. Sau đó mọi người tạm biệt nhau, buồn buồn giải tán.

Hàn Hoàn Vũ đi từ đường cái đối diện tới, vẫy chào Chương Linh. Cấp trên đi ra sau Chương Linh nháy nháy mắt, cho là mình nhìn lầm.

“Hàn tổng đặc biệt tới đón Chương Linh sao?”

“Đúng vậy.”

Chương Linh cũng hơi bất ngờ, hình như dạo này bọn họ gặp nhau hơi nhiều thì phải.

Không biết Hàn Hoàn Vũ đến bằng cách nào, xe cũng không thấy đâu.

“Đã ăn chưa?” Chương Linh hỏi.

“Đói bụng từ tối qua đến giờ đây.”

“Cái gì?”

“Hôm qua đàm phán với khách hàng nước ngoài qua video, giăng co cả đêm.”

Đúng là khiến người ta đổ kị, trên khuôn mặt của anh chẳng có chút dấu vết nào của thức đêm cả.

“Tìm em có việc gì à?” Lái xe lúc sáng sớm rất thoải mái, có thể đạp ga đến 60 km/ giờ.

“Anh nghe nói người nào đó mất mát nên chạy tới an ủi thôi! Hôm nay anh xuất hiện đã khiến hình tượng của em trong mắt cấp trên tăng lên rất nhiều, người có cơ hội thăng chức không phải em thì còn ai.”

Cô đáp trả lại anh một nụ cười lạnh thấu xương, ai ngờ ánh mắt anh chỉ khẽ lóe, cười rất dịu dàng.

Sáng sớm trong cửa hàng bánh kem, nhân viên phục vụ bận rộn phía sau giá hàng. Bên trong bàn ghế trống rỗng, chỉ có anh và cô ngồi đối diện.

Cô uống một ngụm trà sữa lớn, anh ăn bánh sừng bò, nhìn cô mỉm cười: “Em khiến anh cảm thấy mình như được trở về thời đại học.”

Cô liếc xéo anh, “Lúc đó người ăn bánh mì với anh là ai hả?”

“Không biết.” Anh lấy khăn giấy lau vụn bánh mì trên tay đi, thờ ơ nhún nhún vai, “Đàn ông không phải là người hoài cổ.”

Trà sữa trong miệng đột nhiên trở nên béo ngậy đến kỳ lạ, cực kỳ khó nuốt, Chương Linh để cái thìa xuống: “Anh tìm em là muốn rút tiền về sao?”

Hàn Hoàn Vũ đẩy một bản hợp đồng tới, “Theo hợp đồng, chúng ta còn hai năm nữa mới hết hạn. Bây giờ anh muốn hủy bỏ quan hệ ủy thác giữa hai chúng ta, ngày mai anh sẽ chuyển tiền vi phạm hợp đồng vào tài khoản cho em.”

Nhìn bản hợp đồng trước mặt, Chương Linh nhẹ nhàng mở ra, “Không phải anh nói đùa sao?”

“Không phải.” Hàn Hoàn Vũ trả lời rất nghiêm túc.

“Anh có bút không?” Chương Linh hỏi.

Hàn Hoàn Vũ lấy chiếc bút máy ở túi trong tây trang ra.

Chương Linh xem hợp đồng một cách cẩn thận, sau đó soạn soạn ký tên mình lên. “Em đồng ý hủy bỏ sự ủy thác của chúng ta, vì vậy anh không cần phải trả tiền vi phạm hợp đồng đâu.”

“Được!” Hàn Hoàn Vũ cười tươi, “Từ giờ khắc này trở đi anh không còn là khách hàng của em nữa, như vậy, anh có thể đòi lấy một thân phận khác rồi phải không?”

Trên mặt Chương Linh vẫn còn lưu lại nụ cười nhàn nhạt, “Hàn tổng, anh là một thợ săn, anh theo đuổi em không có nghĩa gì cả.”

“Vậy anh để em theo đuổi nhé?”

Chương Linh lấy tay nâng cằm, cười nhẹ. “Em chưa bao giờ có tham vọng như vậy hết. Anh ở cạnh em ba năm, có thể cảm thấy em hơi bảo thủ, hiểu chuyện, lại biết quản lý tài sản, thấy rất yên tâm nếu em làm bạn gái hoặc vợ mình. Mà em có thể được anh xem trọng như vậy cũng cảm thấy rất vinh hạnh, rất may mắn! Nói không chừng, sự kết hợp của chúng ta sẽ khiến rất nhiều người cảm thấy môn đăng hộ đối. Hôn nhân của chúng ta vừa nhìn là biết có thể kéo dài mấy chục năm, không có tranh chấp, khách khí. Nhưng anh không cảm thấy bộ dạng chúng ta như vậy không hề giống một đôi yêu nhau, mà rất giống hai người đang hợp tác sao? Nếu thật sự yêu nhau thì sẽ không rộng lượng, không hiểu chuyện, có tùy hứng, có bá đạo, sẽ lo được lo mất, sẽ xung đột va chạm, thậm chí còn chiến tranh lạnh, còn có thể rơi lệ, sẽ làm ra việc ngốc này việc ngốc nọ, nói những lời giận dữ mà không hề nghĩ ngợi. Yêu một người, là đau đớn. Anh biết không?”

Sữa tươi lên men, hương vị đường đỏ lan tỏa khiến người ta cảm thấy yên lòng.

Hàn Hoàn Vũ nhắm hai mắt lại, sống mũi anh tuấn và mấy lọn tóc nhỏ in bóng trên tường giống như một bức họa yên tĩnh.

“Chẳng lẽ chỉ có yêu tê tâm liệt phế mới gọi là tình yêu? Không, anh cho là, yêu là hai người được vui vẻ. Dùng lời nói để không khí được tươi vui. Ba năm nay, chúng ta ở chung không hạnh phúc ư?”

Cô giữu cọt nói: “Cảm giác trái ôm phải ấp không hạnh phúc sao được?”

“Anh rất muốn hiểu những lời đó là em đang ghen, đáng tiếc không phải như vậy.” Anh thức thời không tiếp tục nói hết.

Về đến nhà, Chương Linh vừa nằm xuống thì điện thoại di động vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Hàn Hoàn Vũ nói: “Ba năm nay, không phải anh đang đợi một người bạn gái xứng với chức vụ của mình, mà anh đang đợi em quên người trong lòng kia đi.”

10. Chương 10

Chưa đến một tuần, củ ấu có mùi, Chương Linh liền ném cả giỏ đi. Quay về nhà, ngồi một lúc, cô lại kéo cửa ra, không đợi thang máy mà chạy một mạch xuống tầng dưới, nhặt lại giỏ củ ấu từ thùng rác, lấy nước rửa sạch, đặt ở ban công hong khô, rồi lấy táo và cam mua ở siêu thị ra đặt giữa bàn.

Từ xa nhìn lại cũng khá vui tai vui mắt.

Thật ra có lúc, chỉ cần thay đổi cuộc sống một chút thì tất cả đã khác rồi.

Có một tối chủ nhật, cô bỗng nhiên muốn đến thăm trường, lúc đi qua điểm dừng xe năm đó Kiều Viễn hay đưa cô đến thì dừng lại. Sau khi tàu điện ngầm được xây dựng ở đây, một số điểm đỗ xe bus được bỏ bớt rồi trồng thêm mấy cây ngô đồng. Mấy cái cây này thích nghi rất nhanh, chẳng bao lâu đã xanh rờn cả một góc trời.

Cổ Dĩnh với cô là tuần trước Kiều Viễn đã trở lại Thượng Hải, trong sở Sự Vụ có rất nhiều chuyện cần anh ta về xử lý.

Anh ta không tạm biệt cô, có lẽ là bởi vì anh ta cho rằng bọn họ sẽ không gặp lại. Dù có gặp lại, hai người có lẽ cũng không còn là Kiều Viễn và Chương Linh của ngày trước nữa.

Hôm đó lúc chia tay ở cửa quán cà phê, anh ta đã tự giấu nói với cô rằng: Em chưa bao giờ muốn tranh thủ ở bên anh, đến bây giờ anh mới biết, thì ra là anh đã hiểu lầm.

Cô ngẩn ngơ, cũng không nói gì.

Cô không hối hận về lựa chọn của mình, cũng không hối hận vì mình đã chờ đợi. Tình yêu là ích kỷ, nhưng tình yêu cũng là thứ có giới hạn thấp nhất.

Ngồi trong xe ngắm nhìn Bắc Kinh về đêm, trong hoảng hốt lại cảm thấy mỗi con đường đều có diện mạo giống nhau.

Đột nhiên có một chiếc xe dừng lại sau xe cô: “Sao anh lại biết em ở đây?” Cô như mộng du nhìn Hàn Hoàn Vũ mở cửa xe, vội vàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

“Anh đi theo từ lúc em ra khỏi chung cư.” Anh nhìn cô một cái, có chút khinh thường, “Đã là phụ nữ rồi, sao em vẫn như cô nữ sinh nhỏ không tìm được phương hướng thế?”

Cô không chịu yếu thế phản kích: “Chẳng lẽ anh không bao giờ làm một hai chuyện ngu xuẩn à?”

“À, anh có theo đuổi một cô gái...”

Cô trợn mắt với anh, nghiêng răng kèn kẹt!

“Chương Linh, anh đã đứng bên em rồi, tại sao em vẫn muốn ngắm nhìn ra xa?” Mặt anh vẫn không có biểu cảm gì, nhưng lại nói một câu khiến cô không biết phải làm sao. Mà trong mắt anh, hình như đang ẩn chứa cái gì đó.

Cô ngây ngốc nhìn anh, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào.

Anh bắt đầu dĩ thử dài: “Có lẽ em cũng không thích hợp để chờ đợi.” Nói xong, anh vô cùng dứt khoát cúi đầu, nâng cằm cô lên, sau đó, áp môi mình lên môi cô.

Lực đạo không giống, nhiệt độ khác thường, khoan khoái như vậy, thân mật như vậy....

Anh giao toàn bộ tài sản cho cô, giúp cô trang trí phòng bếp, chỉ ăn sinh nhật với cô, ám chỉ với cô rằng anh và bạn gái đã sớm chia tay, đưa cô đến rạp chiếu phim ngủ bù, hủy hợp đồng với cô là vì muốn một thân phận khác....

Anh làm không quá rõ ràng, vẫn còn thiếu bước này. Lần này cô nên hiểu rồi!

Anh mạnh mẽ cạy môi cô ra, in lại dấu hiệu thuộc về mình.

Cô hoảng sợ, vì vậy cũng quên phản ứng lại.

Hồi lâu sau, cô tức giận thở hổn hển ngẩng đầu lên, ánh mắt mê man.

“Nói, muốn anh chịu trách nhiệm với nụ hôn đầu của em.” Anh khàn giọng dụ dỗ cô.

“Em ngây thơ, nhưng không ngây thơ đến mức ấy đâu.” Cô hơi tức giận hừ một tiếng.

“Biết mình ngây thơ là được rồi, sau này, nghe anh.”

“Anh là ai chứ?” Cô đẩy anh xuống xe.

Bất chợt, quan hệ của hai người trở nên thân thiết. Mà thời tiết lại càng ngày càng lạnh, thu qua, mùa đông bắt đầu.

11. Chương 11: Chương Cuối

Cố Đình đưa một tấm thiệp mời cho Chương Linh, Kiều Viễn sắp kết hôn, hôn lễ sẽ diễn ra vào năm mới.

“Đi đi, Thượng Hải ấm hơn Bắc Kinh nhiều, chỗ đó lại là Giang Nam, coi như đi nghỉ ngơi một chuyến, tiện thể mua thêm chút quần áo mới luôn.” Cố Đình cố gắng thuyết phục.

Chương Linh đặt thiệp mời xuống, rất lạ là tâm trạng của cô khá bình tĩnh.

Có một loại yêu, nếu không vượt mức quy định thì sẽ rút lại phía sau, không bao giờ nắm bắt được, nói trắng ra thì chính là, vô duyên.

“Tớ phải đi siêu thị rồi.” Cô đuổi Cố Đình ra cửa.

“Này, cậu cũng phải cho cậu trả lời đi chứ!”

“Không đi!”

Siêu thị vào buổi chiều không quá đông đúc, cô mua trái cây, bánh mì, rau và một số đồ dùng hàng ngày. Có một gian hàng đầy người ở phía trước, cô đẩy xe, nhìn qua, thì ra là đang bán ngũ cốc.

Đầu nóng lên, cô cũng mua một túi lớn.

Về đến nhà, đang xem sách hướng dẫn thì chuông điện thoại di động vang lên.

Hàn Hoàn Vũ vừa tan làm, hỏi cô muốn đi đâu ăn cơm.

Cô hơi sững sốt, rồi bảo anh tới chỗ cô ăn cháo!

Khoảng mười giây sau, anh mới không chắc chắn hỏi lại: “Có muốn anh mang chút thức ăn qua không?”

“Tháng trước anh đi kiểm tra sức khỏe, không phải có mấy chỉ tiêu vượt mức bình thường sao, ăn chay sẽ tốt hơn.”

Không đợi anh trả lời, cô đã cúp điện thoại.

Sau khi cháo sôi, chỉ cần đợi thêm bốn mươi phút là có thể ăn được. Cô cắt hai miếng bánh mì nướng, phết chút mứt hoa quả, trộn salad rau, đỡ đỡ ương ương, nhưng thôi, tốt cho cơ thể là được rồi.

Vừa trộn salad xong thì chuông cửa vang lên, cô treo áo lên cho anh rồi giục anh đi rửa mặt.

Trên bồn rửa mặt, khăn bông và bàn chải đánh răng mới đã sớm được chuẩn bị.

Lúc ăn cơm chiều, cô mở TV ra, hai người vừa xem Thời sự vừa ăn cơm. Sau khi ăn xong, anh chủ động đi rửa bát, như vậy thì anh cũng có lao động, không thuộc về giai cấp bóc lột nữa.

Cô cũng không phản đối, bỏ hai quả cam ngon nhất ra để lên bàn.

Anh rửa bát xong thì chen chúc với cô trên ghế sa lon, dịu dàng nhìn cô.

Cô do dự một lúc, mặt đỏ hồng đặt tay mình vào tay anh, chậm rãi. Đôi tay ấy thật có lực và ấm áp. Chỉ cần ngược mắt lên là có thể nhìn thấy vết hằn của anh hơi động đậy.

“Em.... Xóa mấy số điện thoại không quan trọng trong di động của em đi!”

Hàn Hoàn Vũ chậm chạp vuốt ve tóc cô, giọng nói rất nhẹ, giống như không muốn quấy nhiễu nhiều giây phút an bình này.

“Vâng!”

Cứ yên tĩnh như vậy một lúc, cô lại nói nhỏ: “Có một người nán lại trong lòng em rất lâu, nhất thời không thể quên được. Có lẽ em sẽ cần cả đời để quên người đó.”

Anh vuốt tóc cô, “Em đúng là ngốc. Chỉ có điều là cậu ta sẽ không ở trong đó lâu đâu, có anh ở đây, cậu ta sẽ biến nhanh thôi.”

Cô thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn vì anh đã tự tin, kéo em ra khỏi cái vòng luẩn quẩn không lối thoát này.

“Còn nữa, lần sau không cần mua củ ấu cho em đâu.” Nam Sơn không củ ấu, chỉ là cô hiểu lầm thôi.

Trên thế giới chỉ có hai hành vi chỉ cần dùng khí mà không cần lý do, một là theo đuổi người mình thích, còn lại là vì tiền.

Giữa cô và Kiều Viễn, khoảng cách thật ra không chỉ là một chút, là bọn họ yêu không đủ sâu.

“Cái gì?”

“Em thích một năm bốn mùa đều có trái cây, bình thường, nhưng chân thật.”

“Ừm, buổi tối ấm áp như vậy, em không cảm thấy làm việc khác sẽ tốt hơn nói những lời này sao?”

Hơi ấm từ ngón tay di chuyển từ cổ cô xuống, cho đến khi ôm chặt lấy cả cơ thể cô.

Cô bé ngốc, đây mới là chân thật! Anh cúi người hôn cô.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-son-co-cu-au>